

## Arrest

nr. 303 644 van 25 maart 2024  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS  
Amerstraat 121  
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememie.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2023 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind, B.M.

Op 24 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 1 september 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“ ( ... )  
In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.03.2023 werd ingediend door:

Naam: B. (...)  
Voorna(a)m(en): B. (...)  
Nationaliteit: Marokko  
Geboortedatum: (...).1983  
Geboorteplaats: M'T. (...)  
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx  
Verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, zijnde B. M. (...) (RR: xxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene had reeds een inschrijving in het vreemdelingenregister bekomen op 21.10.2012, en werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 25/11/2013. Deze verblijfsvergunning had hij bekomen door een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote zijnde: B. B. (...) (xxx). Op 15.12.2016 werd betrokkene opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van poging tot moord. Op 17.05.2018 werd hij door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan poging tot opzettelijke doding met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade. Dit feit pleegde hij op 13.12.2016. Uiteindelijk werd zijn verblijfsrecht beëindigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 29.11.2018. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RVV in zijn arrest nr. 218 681 van 22.03.2019.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid waardoor het verblijf ongewenst is.

Overwegende dat betrokkene sedert 15/12/2016 onafgebroken opgesloten zit in de gevangenis zonder enige uitgangspermissie;

Overwegende dat de ernst van de feiten van openbare orde te lezen zijn in het arrest van het Hof van Beroep dd; 17/05/2018 waaruit blijkt dat er tussen betrokkene en het slachtoffer een gerechtelijke procedure werd gevoerd die finaal eindigde in een vonnis van de vrederechter en waarbij de bewuste handelshuur die voorheen tussen u en het slachtoffer was afgesloten, rechterlijk ontbonden werd per 30 september 2016. Er werd betrokkene op 19 oktober 2016 een bevel tot ontruiming betekend. Voor zijn slachtoffer was het een uitgemaakte zaak. Er waren te veel problemen geweest met de wijze waarop betrokkene in het handelspand tewerk was gegaan en daarenboven had hij een belangwekkende huurachterstal opgelopen. Het verschuldigd bedrag was opgelopen tot ongeveer 10.875 euro. Op 13 december 2016 begaf betrokkene zich naar de woning van zijn slachtoffer. Een getuige merkte hem aldaar op om 8.00 uur 's morgens en zag hem omstreeks 16.30 uur terug aan de woning. Blijkbaar was betrokkene al de ganse dag bezig met hetgeen hij zijn slachtoffer ging aandoen. Bovendien had hij, naar eigen zeggen, het bewuste wapen bij zijn eerste aanwezigheid aldaar nog niet bij.

Betrokkene heeft duidelijk kunnen nadenken en hij is in de late namiddag, zijn plan verder uitwerkend, terug gegaan en ditmaal was hij voorzien van een hakbijl als wapen. Zijn slachtoffer is die avond aan zijn woning aangekomen omstreeks 19.50 uur zodat vaststaat dat betrokkene nog gedurende meer dan drie uren in zijn camionette, gewapend met een hakbijl, ter plaatse is blijven wachten tot de komst van zijn slachtoffer. Bij zijn aankomst is betrokkene onmiddellijk uit zijn voertuig gesprongen, de hakbijl in de hand en heeft hij, zonder meer, zijn slachtoffer langs achteren beslopen en vervolgens op het hoofd van het slachtoffer ingebeukt. Betrokkene viseerde duidelijk de persoon en niet diens voertuig of enige andere zaak. Het meegenomen en gebruikte wapen, een hakbijl/slagersbijl, is imposant en is een wapen dat de dood van een persoon kan veroorzaken. De toegebrachte verwondingen aan het hoofd waren potentieel dodelijk. Er was een hersenletsel toegebracht en de situatie waarbij een persoon risico loopt op epileptische aanvallen was wel degelijk een potentieel levensgevaarlijke situatie. Het slachtoffer verkeerde in levensgevaar. Hij had een hoofdwond, een open schedelfractuur en lag in coma. Al de voormelde medische vaststellingen,

gecombineerd met de aard van het gebruikte wapen, de wijze waarop de aanval langs achteren werd ingezet en uitgevoerd alsook dat het hoofd van het slachtoffer gevisieerd werd, tonen zonder de minste twijfel aan dat betrokkene wel degelijk de intentie had om zijn slachtoffer te doden. Er was duidelijk een tijdsverloop tussen zijn beslissing en de werkelijke uitvoering en de beslissing daartoe was duidelijk overwogen en definitief. In die tussentijd heeft hij die beslissing niet meer veranderd.

Verder staat in het arrest te lezen dat dit alles overeenstemt met zijn persoonlijkheid zoals die naar voren komt in het deskundigenverslag van forensisch psychiater dr. D. V. (...). Er werd gesteld dat hij verhoogd gevoelig is voor alle vormen van narcistische krenking, zowel reële als vermeende. Hij vertoont een verlaagde frustratiedrempel waardoor de kans op agressieve impulsdoorbraak gevoelig groter kan worden. Er was een rechterlijke definitieve beslissing en hij diende het handelspand te verlaten. Hij bleef klagen over de toestand en hij bleef zich verongelijkt voelen. Gekrenkt voelend nam hij duidelijk en weloverwogen de beslissing om zijn slachtoffer te doden met de hakbijl. Het feit dat betrokkene zich verongelijkt voelde is mogelijk doch is geen enkel excuus voor het gepleegde gruwelijke feit.

Overwegende dat uit het gepleegde feit blijkt dat betrokkene niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Zijn gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. De zwaarte van de gevangenisstraf, namelijk 9 jaar, vormt onmiskenbaar een duidelijke indicatie dat hij geen enkel respect heeft voor het leven van een ander en getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid.

Overwegende dat uit het niks blijkt dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, gelet zijn gevaarlijke ingesteldheid.

Gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven mag er worden aangenomen dat betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om redenen van openbare orde. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn kind is dus niet aan de orde.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Wat het familiale leven betreft merken we op dat betrokkene op het ogenblik van de feiten van openbare orde reeds gehuwd was op 01/10/2012 met zijn Belgische echtgenote, de genaamde B. B. (...) (RR: xxx) en net papa was geworden van hun gezamenlijk kind, de genaamde B. M. (...), geboren op (...)/2016. Betreffende dit gezamenlijk kind werd er een omgangsregeling opgemaakt op 20.05.2021. Hierbij is overeengekomen dat betrokkene samen met de moeder het ouderlijke gezag uitoefent, dat hij elke maand 50 euro onderhoudsbijdrage betaalt en dat hij een omgangsrecht heeft met het kind elke week op zijn vrije bezoeken en/of om de 14 dagen op de vrije bezoeken en dit doorheen het jaar, inclusief op de zomermaanden. Als bewijs van de uitvoering ervan worden er een betalingsoverzicht toegevoegd in de periode januari 2020 tot januari 2023 naar de bankrekening van zijn echtgenote en overzichten van bezoeken van zijn echtgenote en kind aan hem in de gevangenis alsook telefonische contacten met hen vanuit de gevangenis. Niettegenstaande dat betrokkene in de gevangenis op regelmatige tijdstippen contact heeft met zijn echtgenote en kind, heeft de gezinsband betrokkene er niet van weerhouden om ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag mag worden verwacht.

Hij kon redelijkerwijs verwachten dat dergelijke feiten een impact konden hebben op zijn regulier verblijfsrecht (zijn verblijfsrecht is dan ook beëindigd geweest) en zodoende ook op zijn gezinsleven. Bovendien kan er niet worden gesteld dat er een effectief beleefde gezinscel is gezien betrokkene sedert 15/12/2016 ononderbroken in de gevangenis verblijft. De moeder van het kind heeft, door het wangedrag van

betrokkene, al geruime tijd en zelfs nu nog als enig aanwezige ouder de gehele zorg over het kind op zich moeten nemen. Het is dan ook redelijk te stellen dat de financiële en affectieve last van het kind bij de moeder ligt. De steun en toeverlaat van het kind is de moeder; de moeder staat al een lange periode alleen in voor het vrijwaren van het welbevinden en de ontwikkeling van het kind. Ook ten opzichte van de moeder/echtgenote zelf, kan er geen buitengewone afhankelijkheid blijken waardoor deze beslissing niet zou mogen worden genomen. Het is redelijk te stellen dat zij als inwoner in België sedert 2003 en als Belgische onderdaan sedert 2008 een voldoende stabiele omgeving en netwerk heeft en dat zij voldoende zelfredzaam is om in te staan voor het levensonderhoud. Dit doet zij immers al lange tijd noodgedwongen wegens afwezigheid van betrokkene.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Hoe dan ook betrokkenes kind wordt geenszins verplicht België te verlaten. Er kan contact blijven gehouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Dat doen zij immers thans ook al. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, omwille van zijn detentie, leefde het gezin eveneens gescheiden. Uit niets blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Ook vanuit het buitenland kan betrokkene zijn financiële verantwoordelijkheid opnemen.

Wat de duur van het verblijf betreft, verblijft betrokkene sedert 2012 in België. Hij was toen 29 jaar. Thans is betrokkene 40 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks zijn verblijf van 10 jaar in België niet gebleken is dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Het merendeel van de periode dat hij in België verblijft, heeft hij immers al doorgebracht in de gevangenis. De feiten die hebben geleid tot zijn opsluiting getuigend allerminst van een welwillende integratie en het respecteren van de Belgische waarden en normen. Desondanks kan worden aangenomen dat betrokkene tijdens de periode dat hij op vrije voeten was (cfr. voor zijn opsluiting in de gevangenis) sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied. Deze kunnen echter niet weerhouden worden als een buitengewone binding met België; ook buiten het grondgebied is het redelijk te stellen dat hij deze sociale banden zou kunnen onderhouden.

Wat de banden met het land van oorsprong betreffen, wordt er niet betwist dat het terugkeren naar zijn land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van hem zal vergen. Echter is niet gebleken dat betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Er kan in alle redelijkheid worden geacht dat betrokkene nog sociale, culturele en familiale banden heeft met dit land, gezien hij er het grootste deel van zijn leven verbleven heeft en hij de taal spreekt. Bovendien is het niet onredelijk te stellen dat hij er nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Betrokkene verklaarde inderdaad in zijn hoorrecht dd. 11.11.2018 dat zijn ouders en broer nog in Marokko woonachtig zijn.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, kunnen we stellen dat het feit dat hij in het verleden in België gewerkt hebt, niet opweegt tegen het feit dat hij actueel een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Betrokkene bezit een strafblad wat zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. Betrokkene volgde een opleiding 'metselaar' in de gevangenis. Deze vaardigheden zullen hem wellicht van pas komen en zijn kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Wat betreft de sociale- en culerele integratie kan worden gesteld dat uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag wordt geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plagen van strafbare feiten.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van uiterst hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

*Wat betreft zijn huidige gezondheidstoestand is ons niets ongunstig gekend waarom deze beslissing niet mag worden genomen.*

*Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van openbare orde. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. (...)*"

Op 3 oktober 2023 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van vader van zijn minderjarig Belgisch kind, B.M.

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft tijdig een synthesesmemorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op grond van deze synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

## 3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij de gevraagde nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen vernietiging van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang bij de nietigverklaring heeft (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van de verblijfsaanvraag die de verzoeker heeft ingediend op 8 maart 2023, en dit met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, B.M.

Op 20 februari 2024 heeft de verweerder aan de Raad een aantal stukken overgemaakt. Hieruit blijkt dat de verzoeker op 3 oktober 2023 een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, dit is zijn Belgisch minderjarig kind, B.M. Bij het indienen van deze nieuwe aanvraag benadrukt de verzoeker dat hij niet langer in de gevangenis verblijft, maar wel onder elektronisch toezicht staat. Ter terechtzitting worden deze gegevens in het debat gebracht. Zij worden door de advocaat van de verzoeker niet betwist.

Door het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van dezelfde Belgische referentiepersoon en op dezelfde rechtsgrond, heeft de verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn standpunt, dat hij heeft

geuit naar aanleiding van een vorige aanvraag, te wijzigen en alsnog het verblijfsrecht te erkennen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken.

Ter terechtzitting wordt gevraagd welk belang de verzoeker nog heeft bij het thans voorliggend beroep, nu uit de recente informatie van de verweerder blijkt dat de verzoeker op 3 oktober 2023 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon heeft ingediend en waarbij als nieuw element wordt benadrukt dat de verzoeker niet langer in de gevangenis verblijft, maar wel onder elektronisch toezicht staat. Hierbij wordt geduïd dat de verweerder hoe dan ook een beslissing zal moeten nemen in het kader van deze nieuwe aanvraag waarbij hij op alle thans voorliggende elementen zal moeten antwoorden.

De Raad wijst erop dat de vernietiging van de thans bestreden weigeringsbeslissing slechts tot gevolg kan hebben dat de verweerder een nieuw standpunt moet innemen over de eerdere verblijfsaanvraag van 8 maart 2023. De verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om de verblijfsaanspraken van de verzoeker te beoordelen in het licht van de nieuwe aanvraag van 3 oktober 2023, gelet op het feit dat hij andermaal door de verzoeker werd gevat. Het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn minderjarig kind B.M., die de Belgische nationaliteit heeft, houdt aldus op zich reeds een gewijzigde omstandigheid in die de vraag doet rijzen of de verzoeker uit de gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden beslissing nog een concreet en zeker voordeel kan putten. Het is dan aan de verzoeker om concreet toe te lichten op welke wijze hij, gelet op de gewijzigde omstandigheden, alsnog meent een concreet voordeel te kunnen halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing.

Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker betoogd dat de verzoeker zijn belang bij het thans voorliggende beroep behoudt omdat de verweerder in de beslissing over de nieuwe aanvraag kan verwijzen naar de huidige bestreden beslissing en omdat er niet kan vooruit gelopen worden op de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De advocaat van de verweerder stelt ter terechtzitting dat de verzoeker geen belang meer heeft bij het thans voorliggende beroep omdat er bij de nieuwe aanvraag meer actuele informatie werd voorgelegd.

Het betoog ter terechtzitting dat het belang behouden blijft aangezien de verweerder in de beslissing omtrent de nieuwe aanvraag van 3 oktober 2023 kan verwijzen naar de huidige bestreden beslissing en omdat er op de te nemen beslissing niet kan worden vooruitgelopen, volstaat niet om een concreet actueel belang aan te tonen in weerwil van het gegeven dat de verzoeker recent een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend waarbij hij zich beroept op dezelfde rechtsgrond en dezelfde hoedanigheid als vader van een minderjarige Belgisch kind en waarbij recentere elementen ter beoordeling werden voorgelegd. Hiermee heeft de verzoeker uitdrukkelijk de wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verweerder om op grond van een geactualiseerde aanvraag alsnog een verblijfsrecht te verkrijgen. De eventuele vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing kan er in de gegeven omstandigheden slechts toe leiden dat de verweerder een nieuw standpunt moet innemen over de (eerdere) verblijfsaanvraag, dit terwijl hij thans opnieuw en door de verzoeker werd gevat middels een aanvraag die door nieuwe elementen wordt ondersteund.

De Raad merkt op dat de verweerder, bij het nemen van een beslissing inzake de nieuwe aanvraag van 3 oktober 2023, de bij deze nieuwe aanvraag voorgelegde elementen, zoals het gegeven dat de verzoeker niet langer in de gevangenis verblijft maar zijn straf verder onder elektronisch toezicht uitzit, in rekening dient te nemen. Het is in dit opzicht geheel hypothetisch dat de verweerder er zich toe zou beperken louter te verwijzen naar de thans bestreden beslissing. Bovendien heeft de verzoeker er zelf voor gekozen om een nieuwe aanvraag in te dienen die strekt tot het horen erkennen van hetzelfde verblijfsrecht en tot de afgifte van een verblijfskaart op grond van datzelfde verblijfsrecht. Ingevolge verzoekers nieuwe aanvraag moet de verweerder hoe dan ook uitspraak moet doen over het verblijfsrecht waarop de verzoeker zich ook in de thans voorliggende aanvraag had beroepen, zodat de gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden beslissing van 24 augustus 2023 niet tot een ander resultaat kan leiden. Indien de verweerder inzake de nieuwe aanvraag van 3 oktober 2023 opnieuw een weigeringsbeslissing treft, kan de verzoeker tegen deze nieuwe beslissing bovendien de rechtsmiddelen aanwenden die hem ter beschikking staan, zodat een eventuele onwettigheid van de motivering van de beslissing over verzoekers nieuwe aanvraag alsnog kan worden vastgesteld (cf. RvS 16 juli 2020, nr. 13.804 (c)).

De verzoeker doet bijgevolg niet langer blijken van het vereiste actueel belang (cf. RvS 16 juli 2020, nr. 13.804 (c)).

Het beroep is bijgevolg niet-ontvankelijk en dit bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE